Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 135 van 16 september 2026
in de zaak RvV X IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. MOUBAX**
Herbert Hooverlaan 212/2
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 september 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 juli 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 26 september 2024 met refertenummer 121938.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van (oud) artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 29 januari 2024 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 31 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 september 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.01.2024 werd ingediend door :

K., M. M. (geen R.R.)
Geboren te KINSHASA op (…)
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam naar België met een visum kort verblijf (type C), afgeleverd door de Belgische ambassade in Congo, met geldigheid van 20.07.2022 tot en met 02.09.2022. Met een dergelijk visum mocht betrokkene slechts 29 dagen in België verblijven. Betrokkene verklaart in haar aanvraag dat ze België binnenkwam met dit visum in augustus 2022. De toegestane verblijfsduur is aldus ruimschoots overschreden en betrokkene bevindt zich illegaal in België.

Betrokkene haalt in haar aanvraag artikel 8 EVRM aan en verklaart dat ze een hecht gezin vormt met haar nonkel J. N. O., Belg, (R.R. (…)), met de Belgische nationaliteit, en diens kinderen. Haar oom zou door de rechtbank in Kinshasa als haar voogd zijn aangesteld, ter staving legt ze een vonnis van voogdij dd. 28.03.2023 voor. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat betrokkene ondertussen meerderjarig is, de voogdij is dus niet langer van toepassing. Verder, wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft: er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Betrokkene levert echter geen concrete bewijzen dat zij met haar oom en zijn kinderen daadwerkelijk een gezin vormt. Er worden 2 getuigenissenverklaringen voorgelegd, deze getuigenverklaringen hebben echter een subjectief karakter en tonen slechts aan dat betrokkene bij hen inwoont, naar school gaat en nieuwe dingen leert maar er blijkt niet uit de voorgelegde getuigenverklaringen dat er sprake is van diepgaande persoonlijke betrokkenheid waarvan de verbreking een schending zou zijn van artikel 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de nonkel van betrokkene reeds veel langer dan betrokkene in België verblijft. Betrokkene toont verder niet aan dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994,nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Betrokkene kan in haar land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact houden met haar nonkel en zijn gezin in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België. Betrokkene heeft jaren zonder haar nonkel en zijn gezin in Congo verbleven en toont niet aan dat ze dit niet wederom (tijdelijk) zou kunnen doen. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.
Voor wat betreft de bewering dat betrokkene bij terugkeer bij niemand terecht zou kunnen, dat haar moeder haar zou achtergelaten hebben en dat ze met haar vader ze geen contact zou hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Verder blijkt uit het administratief dossier dat haar moeder, mevrouw D. O. L., bij haar visumaanvraag dd 03.06.2022 aangaf in Congo te wonen ((…) Kinshahsa). Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 16 jaar in Congo en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 16 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in haar land van herkomst, noch dat zij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens haar verblijf in België. Zij bewijst alleszins het tegendeel niet. Het staat betrokkene daarnboven vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale

Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen opvang heeft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder vermeldt betrokkene dat ze onderwijs in België heeft gevolgd, eerst in okan onderwijs en vervolgens in het reguliere secundaire onderwijs, en dat ze niet wenst haar school te onderbreken om terug te keren naar haar thuisland. Ze meent verder dat terugsturen een stopzetten van haar studies zou betekenen en een inbreuk op het recht op onderwijs en ze verwijst hierbij naar artikel 28 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene ondertussen meerderjarig is, haar scholing vormt aldus geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer school- en/of leerplichtig is. Indien betrokkene dat wenst kan zij door het voorleggen van bewijzen van inschrijving als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

De overige aangehaalde elementen (Dat ze reeds hechte vriendschappen maakte en goed geïntegreerd is, de getuigenissenverklaringen en aanbevelingsbrieven, de voorgelegde foto's, dat ze zich de Nederlandse taal eigen heeft gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Eveneens op 31 juli 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 september 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:
Naam, voornaam: K., M. M.
geboortedatum: (…)
geboorteplaats: (…)
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:
Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).
Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:
Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.
Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt
De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat zij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.
Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.
De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). 2.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). 2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.
De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. RvV X - Pagina 11 Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984- 85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).
De bestreden beslissing stelt dat de bescherming die door dit artikel 8 EVRM geboden wordt zich hoofdzakelijk tot het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.

Dat hier echter in de motivering van het vonnis van voogdij duidelijk aangetoond wordt dat de oom zijn rol als voogd opneemt aangezien de moeder niet instaat voor haar dochter en dit een bewijs is dat er een nauwe band is met de oom die conform de akte oor haar moet instaan voor haar opvoeding en kosten .

Enerzijds beweert de bestreden beslissing dat het document van de voogdij geen bewijswaarde zou hebben aangezien verzoekster inmiddels meerderjarig is . De aanvraag werd wel ingediend op het moment dat ze nog minderjarig was.

Hoewel het echter zo is dat ze inmiddels meerderjarig is dient wel vermeld dat ze als minderjarige is toegekomen en werd opgevangen door haar nonkel en hiervan volledig afhankelijk is . Het vonnis dateert dat van 28.03.2023 en is uitvoerbaar
Het feit dat ze inmiddels lopende de huidige procedure meerderjarig is geworden doet hier niets af aan haar situatie van afhankelijkheid .
De feitelijke situatie is derhalve zo dat ze nog steeds inwoont en onderhouden wordt door haar nonkel die instaat voor haar kost en inwoon en niet zelfstandig kan functioneren Zij is immers schoolgaand en financieel afhankelijk van haar nonkel

Verder meent de betrokken beslissing dat de bijgebrachte stukken niet voldoende aantonen dat de oom en zijn familie met verzoekster een hecht gezin vormt
Het wordt anderzijds niet ontkend dat zij al sinds 20.07.2022 bij hem woont en het vonnis van voogdij vermeldt duidelijk dat hij instaat voor haar opvoeding en de bewijswaarde van dit vonnis niet in twijfel wordt getrokken en uitgesproken werd door een officiële instantie zijnde de rechtbank in Kinshasa die geen voogdij zou gegeven hebben aan een persoon met wie er geen vertrouwensband zou zijn
Samen met de getuigenverklaringen kan men moeilijk ontkennen dat het hier om een hecht gezin gaat en de bestreden beslissing kan moeilijk ontkennen dat verzoekster als minderjarige tem haar minderjarigheid zijnde 28.06.2024 2 jaar bij haar nonkel inwoonde

In tegenstelling met de motivering van de bestreden beslissing toont verzoekster door dit vonnis aan dat er een hechte afhankelijke band is met haar nonkel en dat die de bescherming geniet van artikel 8 EVRM

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf
gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen". Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).
Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen". RvV X - Pagina 9 "Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionele" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving. Verzoekster meent dat het gelet op de

aangehaalde elementen de buitengewone omstandigheden wel zijn aangetoond en hiermee geen rekening werd gehouden Verzoekster is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster als minderjarige haar aanvraag deed op basis van een in kracht van gewijsde gegaan vonnis dat owv de meerderjarigheid gewoon aan de kant wordt geschoven

Nochtans kan de bestreden beslissing niet ontkennen dat er reeds 2 j een feitelijke situatie gecreëerd is waarbij een gezinsband is

Het feit dat zij tot haar 16 in Congo heeft verbleven doet niets af aan het feit dat er inmiddels toch een vonnis werd geveld die kracht van gewijsde heeft en die uitvoerbaar is en dat dit de reden was waarom ze naar België is gekomen .
Het feit dat ze nog mensen kent in haar thuisland houdt niet in dat deze ook voor haar kunnen instaan en derhalve is de beslissing onvoldoende gemotiveerd
Zij is immers schoolgaand en werkt niet en het vonnis is geveld op grond van het feit dat haar familie niet voor haar kon zorgen

Het Grondwettelijk Hof dat ook in het kader van een 9bis-onderzoek een gedegen onderzoek gebeurt naar de verdragsrechtelijke grondrechten, meer specifiek de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zo stelde het Hof: "Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen" (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6). X - Pagina 11 Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het Hof bijzondere aandacht besteedt aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test in het licht van artikel 8 van het EVRM: "the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (…). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. » En verder "It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: "Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres , darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention." (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 144).

Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden.

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt. Verzoeker ging alhier voltijds naar school en doorloopt haar middelbaar dewelke het fundament vormt voor zijn latere hogere studies en professionele carrière. Haar schoolgang werd aangevat als minderjarige vanuit legaal verblijf en heeft zich nadien voortgezet. Verzoeker was amper 16 jaar toen zij naar België kwam ogv het voogdij vonnis en de bestreden beslissing veegt dit vonnis aan de kant door louter te vermelden dat ze inmiddels meerderjarig is doch de omstandigheden de aanleiding gaven tot de voogdij nog steeds van toepassing Verzoekster is overigens feilloos geïntegreerd in het Rijk .

Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat ze van oordeel is dat er niet voldoende gewicht is gehecht aan het hoger belang van haar kinderen, en in bijzonder het kind

Pour examiner la recevabilité de la demande il est indispensable que l'autorité apprécie la proportionnalité entre d'une part le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition et d'autre part sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénient à l'accomplissement tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale seraient exposées s'ils s'y soumettaient … le ministre en réponse à des questions parlementaires a précisé que des difficultés pour obtenir un visa de sortie des autorités des pays d'origine ou des circonstances familiales , étaient des motifs acceptables des déroger à l'article 9 alinéa 2 de la loi et permettrai d'octroyer l'autorisation de séjour prévue au premier alinéa de la loi et permettraient d'octroyer l'autorisation de séjour prévue au premier alinéa de la disposition
(Conseil d'état , 1.04.1996, R.D., 1996 , 91 , 742-744)

Dat overigens niet proportioneel is om verzoekster terug te sturen naar haar land van oorsprong daar waar zij enerzijds geen opvang kan genieten en bovendien haar studies die ze hier aanving als minderjarige niet kan vervolmaken
Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd.

T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel. Artikel 28 1 De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe: a. primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen; b. de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk; c. met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naar gelang zijn capaciteiten; d. informatie over en begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken; e. maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen. • De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag.
• De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van de ontwikkelingslanden.
Een terugkeer naar haar land van oorsprong teneinde daar de nodige vergunningen te halen en terug te keren is derhalve om deze reden onmogelijk en zou een schending uitmaken van dit artikel . De motivering dat zij terug keren teneinde een visum te vragen mits bewijs van inschrijving aan een onderwijsinstelling of universiteit is alleen mogelijk in geval van hogere studies maar geldt niet voor humaniora en derhalve is zij deze twee jaren verloren

Dat de motivering die aangehouden wordt door de bestreden beslissing niet strookt met de werkelijkheid

Dat de bestreden beslissing ten onrechte aanhaalt dat ze via visum zou kunnen terugkeren om haar studies te vervolmaken hetgeen niet mogelijk is aangezien ze nog haar humaniora moet kunnen afmaken in België om een inschrijving te bekomen in een hoger onderwijsinstelling.

Doordat de bestreden beslissing nalaat rekening te houden met het feit dat ze als niet begeleide minderjarige het land binnenkwam en het verlies van haar jaren school als minderjarige bij een terugkeer niet

proportioneel en artikel 28 van het internationaal verdrag van de rechten van het kind en hoger belang van het kind schendt.

Zij is nog steeds woonachtig en financieel afhankelijk van de oom die al haar schoolkosten en onderhoud voorziet
De beperking en/of de sanctionering staat buiten verhouding tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

Dat er derhalve geen analyse werd gemaakt van deze elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase en derhalve een gebrekkige motivering uitmaakt .

Haar terugsturen wanneer er duidelijk een vonnis is waarbij vermeld wordt dat moeder niet kan instaan voor haar en zij nog steeds school moet lopen aangezien ze haar humaniora nog niet heeft beëindigd schendt artikel 3 en 8 EVRM."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen zowel in feite als in rechte zijn gemotiveerd. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder – met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder bespreekt elk van de aangehaalde elementen en geeft concreet aan waarom ze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Uit de eerste bestreden beslissing is gebleken dat ze naar België reisde met een visum type C dat geldig was tot 2 september 2022. Intussen beschikt verzoekster niet meer over een geldig visum, hetgeen niet wordt betwist.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (…)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar ze gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verweerder kwam tot de vaststelling dat verzoekster geen overtuigende buitengewone omstandigheden aanvoert die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Verzoekster is het oneens met deze beoordeling.

Verzoekster betwist vooreerst het motief van de eerste bestreden beslissing omtrent het gezinsleven met haar Belgische nonkel in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

"*Betrokkene haalt in haar aanvraag artikel 8 EVRM aan en verklaart dat ze een hecht gezin vormt met haar nonkel J. N. O., Belg, (R.R. (…)), met de Belgische nationaliteit, en diens kinderen. Haar oom zou door de rechtbank in Kinshasa als haar voogd zijn aangesteld, ter staving legt ze een vonnis van voogdij dd. 28.03.2023 voor. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat betrokkene ondertussen meerderjarig is, de voogdij is dus niet langer van toepassing. Verder, wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft: er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Betrokkene levert echter geen concrete bewijzen dat zij met haar oom en zijn kinderen daadwerkelijk een gezin vormt. Er worden 2 getuigenissenverklaringen voorgelegd, deze getuigenverklaringen hebben echter een subjectief karakter en tonen slechts aan dat betrokkene bij hen inwoont, naar school gaat en nieuwe dingen leert maar er blijkt niet uit de voorgelegde getuigenverklaringen dat er sprake is van diepgaande persoonlijke betrokkenheid waarvan de verbreking een schending zou zijn van artikel 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de nonkel van betrokkene reeds veel langer dan betrokkene in België verblijft. Betrokkene toont verder niet aan dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994,nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Betrokkene kan in haar land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact houden met haar nonkel en zijn gezin in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België. Betrokkene heeft jaren zonder haar nonkel en zijn gezin in Congo verbleven en toont niet aan dat ze dit niet wederom (tijdelijk) zou kunnen doen. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."*

Verzoekster volhardt dat ze met haar oom wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. Ze verwijst naar het Congolese vonnis dat ze bij haar verblijfsaanvraag heeft gevoegd en waaruit volgt dat haar Belgische oom tevens haar voogd is. De bewijswaarde van dit vonnis mag volgens verzoekster niet in twijfel worden getrokken. Verzoekster betoogt dat haar biologische moeder niet in staat was om voor haar te zorgen, dat ze een nauwe band heeft opgebouwd met haar oom en dat deze voor alle kosten omtrent haar opvoeding instaat. Waar verweerder meent dat er met de voogdij op heden geen rekening meer kan worden gehouden omdat verzoekster intussen meerderjarig is geworden, wijst ze erop dat ze haar verblijfsaanvraag heeft ingediend toen ze nog minderjarig was. Ze is als niet-begeleide minderjarige toegekomen in België, waar ze werd opgevangen door haar Belgische oom van wie ze nog steeds afhankelijk is. Verzoekster meent dat het feit dat ze ondertussen meerderjarig is geworden, niet impliceert dat ze daarom niet meer afhankelijk zou zijn van haar oom. Ze woont nog steeds bij hem in, ze wordt door hem onderhouden aangezien hij instaat voor haar kost en inwoon, ze kan niet zelfstandig functioneren, ze is zelf nog schoolgaand en is financieel afhankelijk van haar oom. Ten slotte verwijst verzoekster nog naar de getuigenverklaringen die ze bij haar verblijfsaanvraag heeft gevoegd en die bevestigen dat ze met haar oom een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt.

Verzoekster legde bij haar verblijfsaanvraag een vonnis van "*le tribunal pour enfants de Kinshasa/Ngaliema y seant et siegeant en materie civile en chambre de premiere instance*" van 28 maart 2023 voor. Daarin kan onder meer het volgende worden gelezen:

"En effet, ma cliente [de moeder van verzoekster] sollicite la délégation de l'exercice totale de l'autorité parentale sur son enfant M. K. [verzoekster], née à Kinshasa, le […] au sieur J. N. O. [de oom van verzoekster] résidant en Belgique à […].

Par ailleurs, pour sauvegarder l'intérêt supérieur de l'enfant susnommée, il offre des garanties morales, intellectuelles et matérielles visant à assurer à ladite enfant un bon encadrement familial et scolaire, des soins indispensables et adéuats qui lui seront utiles pour son épanouissement harmonieux.

[…]

Attendu qu'il ressort des termes de la requête et des éléments recueillé que madame D. O. L. est la mère biologique de l'enfant mineure M. K., de sexe féminin, née à Kinshasa, le […], de son union avec monsieur K. W. K.

Que la requérante précitée a déclaré, qu'étant donné que monsieur J. N. O. dispose des moyens nécessaires pour assurer à l'enfant M. K. une bonne éducation et un bon entretien, elle sollicite du Tribunal de Céans, dan l'intérêt supérieur dudit enfant que son l'autorité parentale soit accordé à son oncle présité.

[…]

Qu'en sus, pour des raisons sus évoquées, la requérante qui est majeure, qui jouit de la plaine capacité civile et qui est du reste la mère biologique de l'enfant précitée, manifeste la volonté de confier son autorité parentale à son oncle, monsieur J. N. O., qui vit actuellement en Belgique à […].

Eu égard a ce qui précède, le tribunal de céans, dans l'intérêt supérieur dudit enfant, dira recevable et fondée la requête de madame D. O. L., y fera [onleesbaar] l'autorité parentale de l'enfant M. K. à son oncle, monsieur J. N. O."

Uit dit vonnis kan worden afgeleid dat de biologische moeder van verzoekster het ouderlijk gezag over verzoekster, op een moment dat deze nog minderjarig was, heeft overgedragen aan haar oom die in België woont. Verweerder motiveert in de eerste bestreden beslissing dan ook dat de oom als voogd van verzoekster werd aangesteld. Verweerder merkt echter op dat verzoekster ondertussen meerderjarig is geworden en de voogdij dus niet langer van toepassing is. Dit motief komt de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor. Aangezien verzoekster op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen meerderjarig is, is er logischerwijze geen sprake meer van enig ouderlijk gezag over een minderjarig kind. De overtuiging van verzoekster dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat ze haar verblijfsaanvraag als minderjarige heeft ingediend en daarbij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis heeft voorgelegd, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Wat het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft, motiveert verweerder dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op de gezinsbanden tussen ouders en kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat deze bescherming slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden uitgebreid tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. In casu beroept verzoekster zich op een gezinsleven met haar Belgische oom. Verweerder oordeelt dat er geen concrete bewijzen voorliggen dat verzoekster met haar oom een daadwerkelijk gezin vormt. Er liggen weliswaar getuigenverklaringen voor maar deze hebben een subjectief karakter en tonen slechts aan dat verzoekster bij haar oom inwoont, dat zij naar school gaat en nieuwe dingen leert. Uit de getuigenverklaringen blijkt daarentegen niet dat er sprake is van een diepgaande, persoonlijke betrokkenheid waarvan de verbreking een schending van artikel 8 van het EVRM zou vormen. Verweerder voegt hieraan toe dat de oom van verzoekster al veel langer in België verblijft zonder verzoeksters aanwezigheid. Er wordt verder niet aangetoond dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan worden verwezen naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Voor zover het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in casu kan worden aanvaard, kunnen betrokkenen met elkaar contact blijven houden via moderne communicatiemiddelen in afwachting van een eventuele terugkeer van verzoekster naar België. Verzoekster heeft jaren zonder haar oom en diens gezin in Congo verbleven en toont niet aan dat ze dit niet opnieuw, minstens tijdelijk, zou kunnen doen. Het beweerde gezinsleven tussen verzoekster en haar oom kan volgens verweerder dan ook niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekster de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op

het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

In casu beroept verzoekster zich op een beschermenswaardig gezinsleven met haar oom. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat "*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In haar verblijfsaanvraag zette verzoekster uiteen dat ze zich heeft geïntegreerd bij haar oom en dat ze diens familie als de hare beschouwt. Bij een terugkeer naar Congo kan ze nergens meer heen aangezien haar moeder haar heeft achtergelaten en ze geen contact meer heeft met haar vader. Verzoekster stelt nog dat haar oom door de rechtbank werd aangesteld als haar voogd. In het Congolese vonnis dat bij de verblijfsaanvraag wordt gevoegd, wordt gesteld dat de oom van verzoekster in zijn hoedanigheid als voogd ter bescherming van het hoger belang van het kind verantwoordelijk is voor het morele, intellectuele en materiële welzijn van het kind. Hij moet haar een goede gezins- en schoolomgeving bieden die nodig zijn voor een goede ontwikkeling. Uit het vonnis volgt verder dat de biologische moeder van verzoekster het ouderlijk gezag over haar heeft overgedragen aan de oom van verzoekster omdat deze over de nodige middelen beschikt om verzoekster een goede opvoeding en opleiding te bieden.

Zoals verweerder terecht opmerkt in de eerste bestreden beslissing, is het vonnis waarin de voogdij wordt vastgesteld op heden niet langer relevant aangezien verzoekster intussen meerderjarig is geworden. Uit het gegeven dat de oom van verzoekster de voogdij over haar droeg vanaf 28 maart 2023 tot aan het moment van haar meerderjarigheid, volgt niet automatisch dat er ook na het meerderjarig worden van verzoekster nog een afhankelijkheidsband tussen beiden bestaat. Minstens toont verzoekster dit niet met enig concreet bewijs aan. Haar betoog blijft beperkt tot het feit dat de voogdij aan haar oom werd toegekend, waaruit verzoekster afleidt dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bewezen is. Echter wijst verweerder er terecht op dat verzoekster inmiddels meerderjarig is geworden. In dat geval moet het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond om van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen spreken. Het feit dat de verblijfsaanvraag werd ingediend op het moment dat verzoekster nog minderjarig was – zijnde ongeveer 17,5 jaar oud – neemt niet weg dat verweerder op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen moet beoordelen of er bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig zijn die aantonen dat verzoekster ook na haar meerderjarigheid van haar oom afhankelijk blijft. Verweerder motiveert dat dit in casu niet is aangetoond. Dit motief komt de Raad niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig voor. Verzoekster brengt geen concrete bewijzen aan waaruit blijkt dat ze op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen een beschermenswaardig gezinsleven met haar Belgische oom onderhield. Ze voert dan wel aan dat haar oom instaat voor haar kost en inwoon, dat ze niet zelfstandig kan functioneren en dat ze volledig financieel afhankelijk is van haar oom, hiervan wordt geen enkel begin van bewijs voorgelegd. De getuigenverklaringen van de echtgenote en dochter van haar oom alsook van haar oom zelf, volstaan daartoe niet. Verweerder kan worden bijgetreden waar hij motiveert dat deze slechts een subjectief karakter hebben.

In zoverre verzoekster wijst op de bescherming van het hoger belang van het kind in het licht van artikel 8 van het EVRM, ziet de Raad niet in welk belang verzoekster bij haar betoog kan laten gelden. Immers is er in casu geen sprake van minderjarige kinderen wiens hoger belang dient te worden beschermd.

In de eerste bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd als volgt:

"Voor wat betreft de bewering dat betrokkene bij terugkeer bij niemand terecht zou kunnen, dat haar moeder haar zou achtergelaten hebben en dat ze met haar vader ze geen contact zou hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Verder blijkt uit het administratief dossier dat haar moeder, mevrouw D. O. L., bij haar visumaanvraag dd 03.06.2022 aangaf in Congo te wonen ((…) Kinshahsa). Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 16 jaar in Congo en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 16 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in haar land van herkomst, noch dat zij deze sociale contacten niet

meer zou hebben onderhouden tijdens haar verblijf in België. Zij bewijst alleszins het tegendeel niet. Het staat betrokkene daarnboven vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen opvang heeft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Verzoekster betoogt dat het feit dat ze tot haar zestiende in Congo heeft verbleven niets afdoet aan het feit dat er een vonnis werd geveld waarbij de voogdij aan haar Belgische oom werd toegekend en dat dit de reden was waarom ze naar België is gekomen. Het feit dat verzoekster nog mensen kent in haar land van herkomst, betekent niet dat deze ook voor haar zouden kunnen instaan. Verzoekster benadrukt dat ze nog naar school gaat, dat ze niet werkt en dat haar familie in Congo niet voor haar kan zorgen.

Waar verzoekster opnieuw verwijst naar het Congolese vonnis waarbij de voogdij werd gevestigd, kan dienstig worden verwezen naar de bespreking supra. Met het overige doet verzoekster geen afbreuk aan het motief van de eerste bestreden beslissing dat, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat zij geen familiale of sociale contacten meer zou hebben in Congo bij wie ze tijdelijk kan verblijven in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvraag, ze alsnog een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (het IOM).

Vervolgens argumenteert verzoekster dat ze in België middelbare studies volgt. Ze is het onderwijs in België gestart als minderjarige en wenst dit verder te zetten. Verzoekster betoogt dat indien ze zou terugkeren naar Congo ze geen visum zou kunnen aanvragen om in België te komen studeren aangezien ze haar middelbare school nog moet afronden vooraleer ze zich zou kunnen inschrijven aan een hoger onderwijsinstelling. Volgens verzoekster wordt artikel 28 van het IVRK dan ook geschonden.

In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

"*Verder vermeldt betrokkene dat ze onderwijs in België heeft gevolgd, eerst in okan onderwijs en vervolgens in het reguliere secundaire onderwijs, en dat ze niet wenst haar school te onderbreken om terug te keren naar haar thuisland. Ze meent verder dat terugsturen een stopzetten van haar studies zou betekenen en een inbreuk op het recht op onderwijs en ze verwijst hierbij naar artikel 28 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene ondertussen meerderjarig is, haar scholing vormt aldus geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer school- en/of leerplichtig is. Indien betrokkene dat wenst kan zij door het voorleggen van bewijzen van inschrijving als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.*"

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het schooljaar 2022-2023 een onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers heeft gevolgd. Er ligt geen bewijs voor dat aantoont dat verzoekster nadien in het reguliere secundaire onderwijs werd ingeschreven. Daarnaast merkt verweerder in de eerste bestreden beslissing op goede gronden op dat verzoekster intussen meerderjarig is geworden en er dus geen school- of leerplicht meer geldt. Het feit dat verzoekster in België school heeft gelopen, kan dan ook niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. De persoonlijke overtuiging van verzoekster dat het disproportioneel zou zijn om haar terug te sturen naar haar herkomstland zonder dat ze haar middelbare studies kan afronden, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de eerste bestreden beslissing. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoont dat zij haar middelbare school niet in Congo zou kunnen verderzetten waarna ze, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet, een visum kan aanvragen om in België hoger onderwijs aan te vatten. De verwijzing naar artikel 28 van het IVRK is in casu evenmin dienstig, gelet op het feit dat verzoekster meerderjarig is.

Ten slotte voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). In casu ontbreekt enig concreet begin van bewijs om aannemelijk te maken dat verzoekster bij een terugkeer naar Congo zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster aanvoert, leest de Raad in het Congolese vonnis niet dat de biologische moeder van verzoekster die nog steeds in Congo woont niet voor verzoekster zou kunnen instaan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN